

Kiéhezett rabember

az ég madarairól és a mező liliomairól

A szerző költő, író. Legutóbbi írását 2018. 12. számunkban közzöltük.

Ha az Olajfák hegyén végbement események kapcsán Lukács evangélista nem jegyzi fel Jézusról, hogy „halálfélelem kerítette hatalmába (...)”, verejtéke, mint megannyi vércsepp hullott a földre” (22,44–45), végzetes bajban lennék. A feljegyzést persze nem az emberi félelem isteni legitimizálására alkalmas „bibliai helyek” egyikeként tartom számom, és semmiféle örömet nem lelek abban, hogy Jézusnak része volt abból, amiből nekem is maradt. Nem. A félelemben nem lelek örömet. De égbekiáltó bűn árán tagadhatom le, hogy: megszerettem. Mert szokva vagyok vele. Félelme volnék, eldőlnék nélküle. Elmondom, milyen. Keze, akár a nyárfa levele, örökké reszket, megérinteni nem lehet. Előtte minden ajtó megnyílik. A helyét mindig megtalálja, és mindig talál szavakat arra, hogy ébren tartson. Általában igazságos, olykor ostorral söpröget. Van, hogy ott is üt, ahol simogatni kellene. Ha sírok, mellém ül. Ahol a baj, ott a segítség! — suttogja. És ne sopánkodj, a föld színén nem hagynak senkit se! — vigasztal. A gondolata mentő. Hallgatása tisztességes. Arcát, ha van, búzavirágúnak képzelem. Minden éke közt legszebb halkuló beszéde. Szavaktól tisztuló nyelve. Romló testemmel somfabotomra támaszkodva (f)élek a napról-napra nyíló ég alatt, hogy legalább állva találtassak.

Földindulás

*amikor anyám
nevetve szól a telefonba tudom
nem a halál hullámvasútján találtam
anyámnak tériszonya van*

*amikor anyám
sír a telefonba tudom
megint zsibbad az ujja
nem jár nem köt
Mária gyöngyeit nem morzsolja
ajkával nyomja be a „felvesz” gombot
villámhárító szava torkán akad
arca földomlás sárgállik
mintha házat bontana
olyan amikor hazudik*

Beszélgetés télen

a vizes ruhát teregetem
ez a hideg nincsen csontból
nem fázik a kezem

jó a kabát amit küldtél
máskor ne költskezz
az a hideg ami velem
fehér éjszakákat játszik
belülről fúj szeleket
mintha fecske madár volna
sárból épít hálóinget

*itt a vonal megszakadt
folytattam a vasalást
nem hívom vissza
meg ne hallja
a fejemben rostáló
madársírást*

Anyám kötényére...

*gondolni
csak úgy lehet
ahogy a gólyák
ívelve küzdenek*

*s miként a régész
ujjai között a sárkabátos cserepeket
úgy nézhetem
a félutat elzáró
évszakváltó felhőket*

*csak Salomé-táncsal
léphetem át
a mocsárral megtelt kilométereket
kéz nélkül nyithatok ajtót
liszteszsákot cipelő apámnak
ahogy az évek pörgetik körbe
nyakba akasztott hazámat*